

H. L. Heijkoop

**ISTEN
GYÜLEKEZETE**

GBV

A könyv fordítása az angol nyelvű kiadás alapján készült,
amelynek címe: The Assembly of God;
Kiadó: Gute Botschaft Verlag, D-35673 Dillenburg

© 1995
Gute Botschaft Verlag (GBV)
D-35673 Dillenburg
Germany

ISBN 963 8079 94 0

Készült a Makai + Makai Kft. nyomdájában

TARTALOMMUTATÓ

Előszó	4
1. Első kijelentés a Gyülekezet létrejöttéről	5
2. Krisztus menyasszonya	22
3. Krisztus Teste	38
4. Az Isten háza	57
5. A Test Feje	79
6. A Test épülése	85
7. Sok tag – egy Test	91
8. Egymás tagjai	97
9. Az Úr házának építése	104

*

A *Gyülekezet* kifejezés alatt Krisztus Testét, a Krisztusban hívők összességét – a Szentírás szerint értjük.

A *gyülekezet* kifejezés alatt Krisztus Testének helyi gyülekezeteit értjük.

ELŐSZÓ

A szerző tudatában van erőtlenségének és annak, hogy részéről milyen nagy vállalkozás megmutatni Isten dicsőséges tanácsvégzését, amely az Úr Jézus kereszten elvégzett csodálatos váltságművén alapul, és amely a Szent Szellem által jut céljához. Milyen gyöngé is az emberi nyelv annak kifejezésére, amit Isten a Szent Szellem által világít meg előttünk. Ugyanakkor vigasztaló az, hogy Isten még az ilyen gyöngé eszköz által is képes Szent Szellemével elérni célját. Legyen ez a könyv áldására mindazoknak, akik olvassák.

H. L. Heijkoop

1. ELSŐ KIJELENTÉS A GYÜLEKEZET LÉTREJÖTTÉRŐL

Amikor Jézus Cézarea Filippi területére ért, megkérdezte tanítványait: Kinek mondják az emberek az Emberfiát? Ők így válaszoltak: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, megint mások pedig Jeremiásnak, vagy valamelyik prófétának. Erre megkérdezte tőlük: Hát ti kinek mondotok engem? Simon Péter megszólalt, és így felelt: Te vagy a Krisztus, és élő Isten Fia. Jézus így válaszolt neki: Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám. Én pedig ezt mondom neked: Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel gyülekezetemet, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta. Neked adom a mennyek országának kulcsait, és amit megkötasz a földön, kötve lesz a mennyekben is, és amit feloldasz a földön, oldva lesz az a mennyekben is. Azután megparancsolta tanítványainak: ne mondják meg senkinek, hogy Ő a Krisztus" (Mt 16,13-20).

„Ha vétkezik testvéred, menj el hozzá, intsd meg négy szemközt: ha hallgat rád, megnyerted testvéredet. Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két embert, hogy két vagy három tanú szava erősítsen meg minden vallomást. Ha nem hallgat rájuk, mondd meg a gyülekezetnek. Ha pedig a gyülekezetre nem hallgat, tekintsd olyannak, mint a pogányt, vagy vámszedőt. Bizony mondom nektek: amit megkötök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldotok a földön, oldva lesz a mennyben is. Bizony, mondom nektek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük" (Mt 18,15-20).

A „gyülekezet” szó a négy evangéliumban csupán ezen a két helyen fordul elő. A görög „ekklésia” szóból származik, amelyet a régi bibliafordítások „egyház” szóval adnak vissza. Én jobban szeretem a „gyülekezet” kifejezést, mert vitathatatlanul ez a jobb fordítás. Az „egyház” szó azért nem megfelelő, mert ez a görög „kyriake” szóból származik, amelyet az 1Korintus 10-ben (az Úrvacsorával kapcsolatban) és a Jelenések 1,10-ben (az Úrnak napja) olvasunk, de soha nem a gyülekezettel kapcsolatban. A régi fordítás (az angol King James verzió) Jakab király rendeletére használta az „egyház” (church) szót, számos fordító tiltakozása ellenére.

Pusztán azért mondom el mindezt, hogy mindenki tudja, mire gondolok, amikor a „gyülekezet”-ről beszélek. Ugyanúgy beszélhetnék az

„egyház”-ról is. Igazán nem számít, melyik szót használjuk, mindaddig, amíg abban az értelemben használjuk, amit Isten Igéje ad az *ekklesia* szónak.

Bizonyára van valami jelentősége annak, hogy a „gyülekezet” szó csupán az első evangéliumban fordul elő a négy közül, annál is inkább, mert nem próféta használja, hanem maga az Úr, az Isten Fia. Az ószövetségi próféciákat mindig ember közvetítette. Ezek Isten szolgálói lehetnek, ahogyan a Zsidók 1,1-ben olvassuk: „szólt Isten az atyákhoz a próféták által”. Mivel azonban itt nem próféta szól, hanem maga az Isten Fia jelenti ki ezt az igazságot, és csakis ebben a két igében, ennek nyilván nagy jelentősége van, ezért fontos, hogy alaposan tanulmányozzuk ezeket, hogy lássuk, mire gondol itt az Úr Jézus valójában.

Mindig nagy jelentőségű azoknak a bibliai helyeknek a tanulmányozása, amelyekben valamely igazság első ízben jelenik meg, mert ezekben mindig fontos alapelveket találunk, amelyek jellemzőek erre az igazságra. Kiváltképpen ez az eset akkor, ha maga az Úr Jézus mondja ezt az igazságot.

Ha ismerjük a négy evangélium jellegét, akkor nyilvánvaló előtűnik, miért találkozunk a „gyülekezet” fogalmával csupán Máténál. Máté úgy mutatja be az Urat, mint Izráel királyát, és Máté evangéliuma az összekötő láncszem az Ó- és Újszövetség között. Az Ószövetség leírja Izráelnek, Isten földi népének történetét. Ez az 1Mózes 11. fejezetével kezdődik, és az Ószövetség végéig tart. Máté evangéliumában viszont megtaláljuk a gyülekezetbe való átmenetet, amelyről az Újszövetség beszél. Bár még találunk olyan szakaszokat, amelyek Izráel múltjával és jövőjével foglalkoznak, a fő téma mégsem a földi nép, Izráel, hanem az élő Isten Gyülekezete, amelyet az Úr Jézus „az én Gyülekezetem”-nek nevez.

Máté evangéliuma elején, a nemzetségi táblázatban azt olvassuk, hogy Jézus Dávid király fia és Ábrahám fia. Azután találkozunk a napkeletről jövő bölcsekkel, akik azért jönnek, hogy imádják Őt, mint a zsidók újszülött Királyát. Közvetlen ezután halljuk, ahogy Keresztelő János hirdeti: „Térjetek meg, mert elközelített a mennyek országa (királysága)” (Mt 3,2). Mikor az Úr Jézus elkezdli szolgálatát, Ő is pontosan ezeket a szavakat használja (Mt 4,17).

Hamarosan nyilvánvalóvá válik, hogy Izráel nem fogadja el Őt királyának. Még ha nagy tömeg követte is Őt, csak azért tették, mert ettek a kenyerekből, vagy – ahogy János írja – mert látták a jeleket, amelyeket tett (Mt 4,25; Jn 6,26; 2,23).

A Máté 5., 6. és 7. fejezetében az Úr ismerteti királyságának jellegét, a mennyek országa törvényeit. A tömeg azt várta Tőle, hogy királyuk lesz, aki megszabadítja őket a római elnyomástól; megsemmisíti minden ellenségüket, és Izráelt a világ vezető nemzetévé teszi, híressé és gazdaggá. Az Úr azonban elmagyarázza nekik, hogy aki a mennyek országának tagja akar lenni, annak milyen tulajdonságokkal kell rendelkeznie: irgalmasnak kell lennie, mert boldogok az irgalmasok, békességre kell törekednie, mert boldogok, akik Őérette szenvednek. Kijelenti, hogy ebben a világban, amelyben Krisztust megvetik és gyűlölik, amelynek Sátán az ura, sőt istene (Jn 12,31; 2Kor 4,4), minden Krisztus-követőnek szenvednie kell, és szenvedése által kell bemutatnia az Úr jellemét. Ezt ismerteti a Máté 5–7.

De a Máté 8–12-ben látjuk, hogy a zsidó nép ennek ellene mond. Csak akkor fogadnák el Jézust királyuknak, ha azt tenné, amit ők maguk is akarnak, azaz hatalmát a rómaiak kiűzésére használná fel, és Izráelt a világ vezető népévé tenné. Nem fogadják el az utat, amely Istenhez vezet, azaz a megtérést, a bemelegítkezést a bűnök bocsánatára, és nem hajlandók megvallani, hogy kárhozatra méltó bűnösök.

Magatartásuk abban tetőzik, hogy az Úr Jézusról azt állítják: Belzebub által, az ördögök fejedelme által tesz csodákat (Mt 12,24). A Szent Szellem munkáját, amely által csodákat tett és szólt, az ördögnek tulajdonítják, noha biztosan tudják, hogy ez Isten szava, és hogy Ő maga Isten Fia. Ezért istenkáromlás, amikor azt mondják: „az ördög által teszi mindezt”. Az Úr pedig azt mondja, hogy ez a Szent Szellem káromlása (Mt 12,31), az a bűn, amelyet Isten nem bocsát meg.

A 13. fejezetben, amikor már nyilvánvaló, hogy az Úr Jézust elutasították, Ő képet ad arról, milyen lesz a mennyek királysága, noha annak Királyát megvetették. Megértjük, hogy ez egy egészen sajátos helyzet. Mit gondolnánk egy olyan királyságról, amelyet királya megalapított, azután nagy birodalomná növekedett, de a király nem lakik abban, mert elvetették, és csak a távolból tud uralkodni rajta? Rendkívüli királyság az ilyen, pedig a mennyek királysága éppen ehhez hasonló, amióta elvetették az Urat. Ha az ember nem is hajlandó elfogadni az Urat királyának, ez nem akadályozza meg Istent abban, hogy végrehajtsa tervét. A 2. zoltárban olvassuk, hogy e világ királyai és Izráel fejedelmei ellenállnak Istennek, mondván: „Dobjuk le magunkról bilincseiket”. De azután ezt olvassuk: „A mennyben lakozó kineveti, az Úr kigúnyolja őket... Én kentem fel királyomat szent he-

gyemen, a Sionon" (4-6. v.). Isten tehát végrehajtja tervét, még ha a mennyek országának most más is a jellege, mert az Urat elvetették.

Istennek könnyű lenne közvetlenül megbüntetni ellenségeit, mint ahogyan az Úr Jézus eljön majd egy napon a felhőkön, és hatalommal felállítja királysága alapját, és pusztán szavával széttűzza ellenségeit. A János 18-ban olvassuk, hogy az Úr Jézus odaállt azok elé, akik azért jöttek, hogy elfogják, és megkérdezte tőlük, hogy kit keresnek. Mikor ők azt felelték: „A Názáreti Jézust”, akkor Ő csak annyit mondott: én vagyok (5. v.), mire azok hátrahőköltek és a földre estek. Az „én vagyok” kifejezés az Ószövetségben az Úr nevét jelenti, és elegendő volt e név kiejtése, hogy azok a földre boruljanak.

Az Úr így cselekedhetett volna közvetlenül az elvetetése után is. De ismerjük csodálatos kegyelmét. Ha akkor már felállította volna birodalmát hatalommal, akkor azt tette volna, ami a jövőben fog bekövetkezni. Amikor eljön majd, hogy megalapítsa ezeréves királyságát, akkor elpusztítja ellenségeit, vezetőit elevenen a pokolba veti, és nagy seregeiket mind megsemmisíti, mert azok mind elvetették Őt.

De nem ez Isten akarata, ahogyan a 2Péter 3,9-ben olvassuk. Ugyanakkor az Ilimóteus 2,4-6-ban azt olvassuk, hogy Ő „azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére. Mert egy az Isten, egy a közbenjáró Isten és az emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért.” Ez volt Istennel az Ő Akarata, az Úr Jézusnak a szándéka. Megalapíthatta volna királyságát hatalommal, ez azonban a világ megítéltetését jelentette volna, és nem üdvözlhetett volna. Mindazok, akik valaha is éltek, mindörökké a pokolba száműzettek volna. De Isten nem ezt akarta. Az Isten szeretet, és Ő azt szeretné, hogy mindenki üdvözljön, és eljusson az igazság ismeretére. Ezért az Úr Jézus elfogadta, hogy elveszék és az emberek kezére adják. Engedte, hogy elfogják és a keresztre szegezzék, mert csak így teljesebbé lehetett Isten szándéka. Isten így már kijelentheti, hogy mindazok, akik hisznek az Úr Jézusban, örök életet nyernek. Akik hitben elfogadtuk az Urat, tanúsíthatjuk, hogy az Úr „bűneinket maga vitte fel testében a fára” (1Pt 2,24). Tudjuk, hogy „nincs tehát most már semmilyen kárhóztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak” (Róm 8,1).

Látjuk, mi lett az ember viselkedésének következménye. Egy olyan királyság, amely gyakorlatilag az egész földre kiterjed, de amelynek királya a mennyben van, mert itt a földön elvetették. A Máté 13-ban az Úr Jézus maga mutatja meg nekünk hét példázatában, milyen jellegű

lesz ez a királyság. Ugyanakkor azt is megmutatja, hogy valami új dolog lesz ebben a királyságban. Ebben a királyságban, amelyet már az Ószövetség megjövendöl, lelepleződik egy titok, ami az Úr szeretetének fő tárgya. A Máté 13. példázatai közül kettőben beszél arról a valamiről, ami szíve szeretetének fő tárgya, és a 44. versben ezt mondja: „Hasonló a mennyek királysága a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember, miután megtalált, elrejt, örömeiben elmegy, eladja mindenét, amije van, és megveszi azt a szántóföldet.” A mennyek királyságában kincs van elrejtve, oly drága kincs, hogy az Úr Jézus megveszi ezt a földet, hogy az övé legyen.

És utána jön a 45. vers: „Hasonló a mennyek királysága a kereskedőhöz is, aki szép gyöngyöket keres. Amikor egy nagy értékű gyöngyre talál, elmegy, eladja mindenét, amije van, és megvásárolja azt.” Itt ugyanazt látjuk. Talál egy nagy értékű gyöngyöt, amely oly szép, hogy kész eladni mindenét, hogy az övé lehessen az. A mennyek országában lesz valami végtelenül értékes az Úr számára, amelyet ez a két példázat „kincs”-nek, illetve „nagy értékű gyöngy”-nek nevez.

A 14. fejezetben teljesen világosan kiténik, hogy az Urat elvetették, amikor előhírnökét, Keresztelő Jánost meggyilkolták (10. v.). A 15. fejezet és a 16. fejezet kezdete csak még jobban megerősíti elvetetésének tényét; és a 16,13-20-ban az Úr elmondja, hogy mi ez a drága kincs. Lássuk most, mi ez a drága gyöngy, mit jelent ez az Úr számára, és mi az a merőben új, amit az Isten Fia kijelent.

A szövegösszefüggés is azt mutatja, hogy valami egészen sajátos kijelentés következik. Hol jelenti ezt ki az Úr Jézus? „Amikor Jézus Cézarea Filippi területére ért” (16,13). Nem Jeruzsálemben, nem is Kapernaumban, hanem Cézarea Filippi városának közelében mondja el kijelentését, annak az egészen új városnak a közelében, amelyet Heródes épített, és ő is nevezett el: Cézarea a római császár nevéből származik, Filippi pedig tulajdon nevéből (Fülöpnek hívták). A város neve azt jelképezi, hogy idegenek uralkodnak Isten országa fölött. Kánaán Isten földje volt, ahogyan azt Isten kihangsúlyozza a 3Mózes 25,23-ban: „enyém a föld, ti csak jövevények és zsellérek vagytok nálam.”

Ezen a földön, amely Isten földje, amelyen mindig is az Úr uralkodott (trónusa Jeruzsálemben állt, ahogyan azt az 1Kronika 29,23-ban olvassuk), van egy város, amely világosan kifejezi, hogy a rómaiak uralkodnak az ország felett, és királyuk is idegen. Pontosan ezen a helyen beszél az Úr ezekről a dolgokról.

Először is megkérdezi, kinek mondják Őt az emberek: „Kinek mondják az emberek az Emberfiát?” Az nem érdeklí, hogy mit mondanak róla a papok és írástudók. Tudja, hogy szerintük Ő az ördög ereje által munkálkodik. Az érdeklí, mit mond róla a köznép. Itt, Galileában, ahová nagy sokaság követte Őt, kérdi: „Ezek az emberek, akik követnek engem és hisznek bennem, mert látják az én csodáimat, mit mondanak rólam, kinek mondanak engem?”

Azután ezt olvassuk: „Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, megint mások Jeremiásnak, vagy valamelyik prófétának” (16,14). Ezek a vélemények nem alaptalanok. Maga az Úr mondotta, hogy Keresztelő János volt az asszonytól születettek közül a legnagyobb. A zsidók Jeremiást az egyik legnagyobb prófétának tartották. Azután itt van Illés, aki igazán nagy próféta volt. Ezek kedvező vélemények voltak, de mindezzel csak azt bizonyították, hogy nem ismerték igazán az Úr Jézust, és nem fogadták el Őt annak, aki valójában volt: Isten Fiának, Izráel királyának.

Ma is százezerrel vannak, akik elfogadják az Úr Jézust nagy tanítónak, jó embernek, hiszen soha még senki nem élt olyan jóságos életet, mint Ő; de ez is csak azt mutatja, hogy nem igazán hisznek benne. Ennek eredményét látjuk a János 2,24-25-ben: „Jézus azonban nem bízta magát rájuk..., mert Ő maga is tudta, hogy mi lakik az emberben.” Mindazok, akiknek ilyen jó véleményük van az Úr Jézusról, de nem fogadják Őt szívükbe mint Krisztust, az Isten Fiát örökre elvesznek.

Látjuk, hogy még a követői sem fogadták el Őt, mint Izráel királyát: a 2. zsolttárban olvassuk, hogy Izráel királya az Isten Fia. Az Úr Jézus megkérdi tanítványait: „És ti kinek mondotok engem?” És mit hall tőlük? „Simon Péter megszólalt és így felelt: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Milyen csodálatos válasz: „Te vagy a Krisztus”. Ez elsősorban azt jelenti: „Te vagy Izráel királya.” „Krisztus” a héber „Messiás” szó görög megfelelője, s mindkét szó azt jelenti: „a felkent”. Ez pedig azt jelenti: „Te vagy a Király, akit Isten adott Izráelnek”. Ez valódi hitet jelentett személyében, és az adott körülmények között csodálatos bizonyágtétel volt. Ezt minden izráelitának tanúsítani kellett volna. Mikor majd az Úr Jézus visszatér a mennyből és bevonul Jeruzsálembe, ez lesz a zsidó maradék vallástétele. Ezt mutatja a 118. zsolttár 26. verse: „Áldott, aki az Úr nevében jön”!

De Péter nem áll meg itt: hozzátesz valami újat: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Ez a második kifejezés már sokkal többet mond róla, mint amit az Ószövetségben találunk. A 2. zsolttár ezt mondja: „Az én

Fiam vagy, ma nemzetelek Téged”. Az Úr Jézus tehát Isten Fia, Izráel királya. Ugyanezt találjuk a Lukács 1,35-ben, amikor Máriának megjelent az angyal az Úr Jézus születését: „A Szent Szellem száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának.”

Ez a két Ige az Úr Jézusról szól, mint földi emberről, aki ugyanakkor Isten Fia is. Ő Isten Fia is volt, de itt nem erről van szó. A 2. zsolttár nem azt mondja, hogy az Úr Jézus örökkévaló Isten. Ezekben a szavakban: „Az én Fiam vagy, ma nemzetelek téged”, az ember Jézust látjuk, aki isten Fia is volt. Az angyal azt mondta Máriának: „A Magasságos ereje árnyékoz be téged”, és mivel a Szent Szellem nemzette Őt, ezáltal Ő a testet öltött Isten Fia is volt, amit senki másról nem lehet elmondani. A Galata 4,4 szerint „asszonytól született”, és ez igaz. Valóságos ember volt (még inkább, mint Ádám, aki nem asszonytól született), de az atya maga Isten volt. A Szent Szellem árnyékozta be Máriát. Isten nemzette Őt, ahogy a Zsidók 10,5-ben olvassuk: „Testet alkottál nekem”. Valóságos ember volt, de a mi bűnös természetünk nélkül. És mint ember, Isten Fia is volt.

De Péter tanúságtétele még ennél is tovább megy. Nem azt mondja: „Isten földön született Fia vagy”, hanem: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Péter arról tesz vallást, hogy az Úr Jézus annak a Fia, aki maga az élet, és aki minden élet forrása. „Te vagy... az élő Isten Fia.” Ugyanezt találjuk a János 1,4-ben: „Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága.” Ő az az élet, akiről az 1János 5,20-ban olvasunk: „...tudjuk, hogy eljött az Isten Fia, és képességet adott nekünk arra, hogy felismerjük az igazat. És ezért vagyunk az Igazban, az Ő Fiában, a Jézus Krisztusban. Ő az igaz Isten és az örök élet.”

Mindezt kifejezi ez az egyetlen mondat: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Mily csodálatos szavak. Péter felismeri az Úr Jézust mint Isten Fiát, mint Messiást, aki öröktől fogva létező, tehát nem csupán ember. Az Úr Jézus ember volt, de ugyanakkor öröktől fogva Isten Fia is volt. Ezt az igazságot az Ószövetség nem jelentette ki, jóllehet az Urat az „Örökkévalóság Atyjának” nevezte (Ézs 9,6).

Az Úr Péter vallástételét arra használja fel, hogy kijelentse azt, amire már utalt a 13. fejezetben is. Elmondja, mit ábrázol ki a szántóföldben elrejtett kincs és a drága gyöngy. Ez az új kijelentés, amely sokkal többet mond el annál, amit idáig Izráel kapott, azzal az igazsággal kapcsolatos, hogy Krisztus az élő Isten Fia. Jézus így válaszolt neki: „Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted,

hanem az én mennyei Atyám. Én pedig azt mondom neked: Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel Gyülekezetemet, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta." „Te Péter vagy” (gör.: petrosz) majd „ezen a kősziklán” (gör.: petra) „építem fel Gyülekezetemet”. Az Úr ezzel azt mondja Péternek, hogy ő „petrosz”, azaz egy darab a sziklából, nem pedig maga a kőszikla. „Petrosz” azt jelenti (ahogy más részekből kiderül): egy darab kő, amely a sziklából tört le. Az Úr azt mondja: „Ezen a sziklán” – amelynek Péter csak egy darabja volt – „építem fel az én Gyülekezetemet”.

Erre az igazságra utal Péter később az első levelének 2. fejezetében, a 4–5. versekben, amikor azt mondja, hogy mi élő kövek vagyunk, akik Krisztushoz, a szegyeletkőhöz járulunk, hogy rajta épüljünk szellemi házzá. Térjünk azonban most vissza a gyülekezettel kapcsolatos igazsághoz, úgy, ahogyan azt az Úr elénk adja a Máté 16. és 18. fejezeteiben.

Az Úr az „ekklézsia” szót használja, amely azt jelenti „gyülekezet”, vagy „kihívott”, „elhívott”. A „gyülekezet” vagy „egyház” szó ma már nem azt jelenti, amit egykor jelentett. Ezen szavak hallatán senki sem gondol többé egy bizonyos város lakóira, az idő tájt azonban ez általánosan használt kifejezés volt. Ahogyan láttuk, az Úr akkor éppen Cézarea Filippi környékén tartózkodott, Galileában, amikor ezeket a szavakat elmondta. De ez Izraelben levő város idegenek nevét viselte. Itt megtaláljuk tehát azt a két csoportot, amelyre Isten akkor felosztotta az emberiséget.

Isten Igéjéből tudjuk, hogy az első 2000 évben Isten az egész emberiséget egy csoportba tartozónak tekintette. Mindnyájukat hívta, és midnyájuknak felkínálta kegyelmét. Ez volt a helyzet egészen Ábrahám születéséig. Amikor nyilvánvalóvá lett, hogy az emberek elvetették Őt, és saját ízlésük szerint formáltak maguknak isteneket, Isten kiemelt közülük egy férfit, és egy új nép atyjává tette, amely néppel majd különleges kapcsolata lesz. Ábrahámnak el kellett hagynia hazáját, rokonait és atyjának házáat, hogy kizárólagosan Isten kedve szerint cselekedjék. Ettől kezdve Isten már nem tekintette egységes egésznek az emberiséget. Különbséget tett az Ábrahámtól származó Izrael népe és az összes többi nép között. Ez utóbbi csoportot Jézus Krisztus idejében „görögök”-nek nevezték, mert abban az időben a görög volt a kulturált világ nyelve. Amikor az Úr Jézus ezeket a szavakat elmondta, két embercsoport létezett: a zsidók és a görögök csoportja, és mindketőnek volt „ekklézsiá”-ja.

Az Ószövetség görög fordításában, a Septuagintában, amelyet Kr. e. 200 évvel fejeztek be Egyiptomban, az „ekklézsia” szó mindenütt Izrael egész népét jelenti. Ebben az értelemben használja ezt a szót a Cselekedetek 7, amelyben István vértanú elmondja Izrael egész történetét. A 38. versben a pusztában vándorló „ekklézsiá”-ról beszél. Ennek a szónak a jelentését minden városban mindenki ismerte; egy-egy város lakosainak összességét jelentette, magában foglalt mindenkit, akinek polgárjoga és ezzel kapcsolatos felelőssége volt. Ez a szó tehát ilyen értelemben használatos Isten Igéjében. A Cselekedetek 19,41-ben olvasuk, hogy a városi jegyző hazaküldi az efézusi embereket. „Feloszlatta a gyűlést”, az „ekklézsiát”.

Az Úr tehát olyan szót használt, amelyet mindenki ismert. Úgy használja ezt a kifejezést, mintha ezt mondaná: „A görögöknek megvan a maguk gyülekezete, a zsidóknak is megvan a maguk gyülekezete, és én is azt akarom, hogy meglegyen a magam gyülekezete.” Ezt Péternek róla való vallástételével kapcsolatosan mondja: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia”. „...én ezen a sziklán építem fel gyülekezetemet, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.”

Az emberek ilyen csoportokra való felosztását hangsúlyozza az 1Korintus 10,32: „Megütközésre ne adjatok okot sem a zsidóknak, sem a görögöknek, sem az Isten gyülekezetének.” Ennek a harmadik csoportnak a jelentésével először a Máté 16-ban találkozunk. Ahogyan már láttuk, voltak görögök és voltak zsidók, és íme, most az Úr azt mondja, hogy valami új van keletkezőben, az Isten Gyülekezete, „az én Gyülekezetem”. Ha a világ elvetett engem (azzal, hogy előzőleg 2000 éven át hamis isteneket választott magának), ha Izrael elvetett engem (ahogy az akkor világosan kitűnt), akkor én előhívom az én Gyülekezetemet. De ez a Gyülekezet nem úgy kapcsolódik hozzám, mint Izrael királyához, hanem mint amely elismeri, hogy én az élő Isten Fia vagyok, Isten öröktől fogva való Fia.

Ez mutatja az Úr Jézusnak az új Gyülekezethez való kapcsolatának jellegét. Izrael volt az Úr földi népe, mert Ő Izrael Királya volt, mint földi ember. Még ha Isten Fiának is nevezik, mégis köze van a földhöz, mert „Én Fiam vagy Te, ma nemzetelek téged”. Izraellel való kapcsolatában Izrael Királya volt, de csak attól kezdve, amikor emberré lett a Szent Szellem által. De itt az Úr Jézus azt mondja, hogy az Ő Gyülekezete vele, mint az élő Isten Fiával van kapcsolatban, csakhogy Ő nem akkor lett azzá, amikor e földre született; az volt Ő már öröktől fogva.

Ő az Isten Fia, az élet forrása. És a Gyülekezet ebben a jellegében kapcsolódik hozzá.

Ha János evangéliumát olvassuk, látjuk, hogy ez szükséges volt. Azt láttuk már, hogy aki hisz a Fiúban, annak örök élete van. Ez azt jelenti, hogy Krisztus az élete, és az 1János 5,20-ban azt olvassuk, hogy Ő az igaz Isten és az örök élet. Aki életet nyer, magát az Urat nyeri meg, mint azt, aki az örök élet. A Kolossé 3,3-4-ben azt olvassuk a hívókról: „a ti életetek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben” és „Krisztus a mi életünk”.

De hogyan örök élet Krisztus? Akkor lett örök élet, amikor itt a földön megszületett, vagy akkor, amikor befejezte váltságművét a kereszten, és feltámadott a halálból? Ez nem lehet így, mert az „örök élet” nemcsak azt jelenti, hogy nincs vége, hanem azt is, hogy nincs kezdete sem. Ha valaminek kezdete van, az nem lehet örökkévaló. Ami „örök”, annak nincs sem kezdete, sem vége. Ha örök életet kapunk – és Isten Igéből tudjuk, hogy mindazok, akik pünkösdtől a hívők elragadtatásáig hisznek benne, örök életet kapnak –, akkor ez számunkra is kezdet és vég nélkül való élet. Látjuk, hogy ez az élet csak Istennek, magának Isten Fiának az élete lehet, mert Istenen kívül minden másnak van kezdete. A János 1,3 azt mondja, hogy minden létező tőle ered, így tehát az Atyán, a Fiún és a Szent Szellemen kívül mindennek van kezdete. Amikor örök életet kapunk, az Isten élete kell legyen, az Atya és a Fiú élete.

Isten Igéje hangsúlyozza, hogy aki hisz ebben a korszakban az Úr Jézusban, az elnyeri ezt az életet. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16). Krisztus „az igaz Isten és az örök élet” (1Jn 5,20). Úgy kapjuk meg Őt, mint saját életünket. A Kolossé 3,4 megállapítja, hogy Krisztus a mi életünk, így tehát az az élet, amit kaptunk, isteni élet. A 2Péter 1,4 mondja, hogy akkor nyertük el az isteni természetet, amikor újjászülettünk.

Így tehát mindazok, akik ehhez a Gyülekezethez tartoznak, az Úr Jézust kapták meg, mint az ő életüket, mégpedig nem az ember Krisztus Jézust, hanem az Isten örök Fiát. Isten örökkévaló Fia emberré lett, de ez az ember az örökkévaló Isten, és a hívő Őt, az örökkévaló Istent kapta meg. Az 1János 1,1-2 megállapítja: „Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet Igéjéről. Mert megjelent az élet, mi pedig láttuk, és bizonysgot teszünk róla, és ezért

hirdetjük nektek is az örök életet, amely azelőtt az Atyánál volt, most pedig megjelent nekünk.”

Úgy látjuk Isten Igéből, hogy az örök élet az Atyánál volt, mielőtt az Úr Jézus emberként a földre jött, de e földön Ő jelentette ki azt, így tehát abban a pillanatban, amikor a hívő elfogadja az Úr Jézust és váltságművét, örök életet kap, és ez az az élet, amely öröktől fogva volt: maga az Úr Jézus.

Ha korunkban ez a hívő ember igaz ismertetőjele, akiből az Ő Gyülekezete áll, akkor már lehetetlen, hogy a hívő úgy kapcsolódjék az Úrhoz, mint földi emberhez. A hívők már az örökkévaló Fiúhoz kapcsolódnak. Erre gondol az Úr, amikor azt mondja: „Ezen a sziklán” – Krisztuson, az élő Isten Fián – „építem fel Gyülekezetemet, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta”.

Tudjuk, hogy a pokol az a hely, ahová a hitetlenek mennek, amikor meghalnak. A szó görög eredetije: „hadész”, ami azt jelenti: „láthatatlan”. Ez az a hely, ahová a gazdag ember ment a Lukács 16 szerint, amikor meghalt. Az Ószövetségben a neve „seol”.

Az Úr Jézus beszél a halál hatalmáról, a „hadész kapui”-ról. Isten Igéjének szóhasználatában a kapu a város erejét, hatalmát jelképezi. Az Úr itt arra gondol, hogy a hadész kapui – azaz a halál minden hatalma – sem tudja legyőzni azt a Gyülekezetet, amelyet Ő épít fel. A Zsidók 2,14-ben olvassuk, hogy a Sátánnak hatalma van a halálon, és ezen hatalom által minden ember az ő rabszolgája. De most eljött az Úr Jézus, hogy megszabadítsa az embereket, hogy aki befogadja Őt, nem kell meghalnia. Lehet, hogy közülünk a legtöbben meg fognak halni, de csak a test az, amely meghal, és röviddel azután az Úr feltámasztja, és örök életre vezet minket. Továbbá Pál apostol azt mondja az 1Korintus 15-ben: „nem fogunk ugyan mindnyájan elhunyni”. Eljön majd a pillanat, amikor mindazok, akik hisznek az Úr Jézusban, elragadtatnak a földről, és az Úr Jézus beviszi őket az atyai házba, amely a világmindenségen kívül esik, az öröktől fogva létező mennyben, ahol az Atya és a Fiú lakozik öröktől fogva. Az Atya mindig is Atya volt, és a Fiú mindig is Fiú, úgyhogy aki elfogadta az Úr Jézust ebben az üdvkorszakban, aki az Úr gyülekezetéhez tartozik, azt az Úr az örök mennyországba viszi.

Mindebből is látjuk, milyen csodálatos az a Gyülekezet, amelyet az Úr épít itt a földön. Azt mondja, hogy Önmagán építi fel azt, mint Isten örökkévaló Fia, és a hadész kapui, a halál erői sem vesznek diadalmat rajta. Ez rendkívül fontos. Angliában pl. nagyon sok ember él. De ab-

ban a pillanatban, amikor bárki közülük meghal, az már nem angol ember, hanem halott ember. Hollandiában kb. 13 millióan élnek, de abban a pillanatban, amikor közülük valaki meghal, az már nem holland ember, hanem csupán halott. A Jelenések 20-ban nem angolok, hollandok, zsidók, amerikaiak vagy oroszok állnak a nagy fehér királyi szék előtt, hanem csupa halott. A nemzetiségekre való felosztás csak a földre érvényes.

Ahogy látjuk, a halál legyőzi a zsidók és görögök gyülekezeteit. A halál hatalmasabb volt, mint a zsidók gyülekezete, jóllehet azok Isten földi népe voltak.

Itt azonban az Úr Jézus azt mondja, hogy ezt a Gyülekezetet, az Ő Gyülekezetét nem győzheti le a halál. Ezt jól értsük meg. Hogyan is győzhetné le a halál azt, ami az élő Isten Fiára épült? Ha mindazok, akik ehhez a Gyülekezethez tartoznak, örök életet nyertek, hogyan is árthatna nekik a halál? Győzhet-e a halál azon, aminet nincs kezdete, sem vége, magának Istennek az életén, az örök életén. Lehetetlen! A halál nem árthat ennek a Gyülekezetnek. Ahogyan a Róma 1,4 mondja az Úr Jézusról, hogy „a halottak közül való feltámasztásával Isten hatalmas Fiának bizonyult”. A halottak közül való feltámasztásával bebizonyította, hogy Isten Fia. Meghalt – és ez csodálatos tény –, de meghalhat az Isten? Nem, soha! Itt azt látjuk, hogy az Úr Jézus Krisztus a halálba ment, mint Isten Fia, és azután feltámadott a halálból. Nem azt mondja az Ige, hogy feltámasztatott. Más igék azt mondják, hogy az Atya támasztotta fel Őt, vagy hogy a Szent Szellem volt az az erő, amely által Isten feltámasztotta Őt. Itt azonban azt olvassuk, hogy feltámadott, azaz tulajdon hatalmánál fogva támadt fel a halálból. Ez a bizonyíték arra, hogy Ő maga volt az Élet, az élő Isten Fia.

Láttuk, hogy a Gyülekezet az élő Isten Fiára épült fel, aki átment a halálon és legyőzte azt. A Sátán nem tudta fogva tartani Őt, ahogyan a 16. zsoltárban olvashatjuk (amelyet a Csel 2,27 idéz), hogy ti. Isten nem engedte, hogy a hadészben maradjon. Nyilvánvaló, hogy a gyülekezet sem győzhető le a halál által. Ez azt is jelenti, hogy a gyülekezet élete nem korlátozódik a földre. Nem lesz vége akkor, amikor azokat, akik hozzá tartoznak, az Úr elragadja a földről; megmarad mindörökké. Még ha Isten az új földön is lakozik majd, amikor elkezdődik az örökkévalóság (Jel 21), még ha meg is szűnik majd a nemzetek közti különbség, a Gyülekezetnek akkor is különleges helyzete lesz. Ő a menyasszony, a Bárány felesége, aki a mennyből száll alá, és úgy lesz majd látható, mint a sátor, amelyben Isten lakozik. Az Efézus 2-ben azt

olvassuk, hogy a gyülekezetnek volt kezdete, és a Máté 16-ban azt olvassuk, hogy az Úr felépíti (majd) Gyülekezetét. Tehát akkor még nem létezett. Ő fogja majd felépíteni, de nem fog megszűnni, hanem megmarad mindörökké alapítójával, Krisztussal, az élő Isten Fiával együtt.

Ez mutatja, hogy milyen végtelenül drága ez a Gyülekezet és milyen nagy kiváltság az, ha valaki ehhez a gyülekezethez tartozik, amelyet az Úr Jézus a maga Gyülekezetének nevez, amelynek Jézus Krisztus az alapja, amelyet nem győzhet le a halál, hanem amely megmarad örökké. Az Úr tulajdon Gyülekezete ez, amely az Úr számára oly értékes, hogy drága kincshez hasonlítja a Máté 13, amely szántóföldben van elrejtve, amelyet az Úr megvásárol, hogy övé lehessen a kincs. Ez az egész világot jelenti, ahogyan a Máté 13,38 magyarázza: „A szántóföld a világ”. Ugyancsak ezt a Gyülekezetet ábrázolja ki a drága gyöngy, amely oly drága az Úrnak, hogy mindenét eladja, hogy megvehesse.

Gondoljuk csak meg újra, hogy hol tartózkodik az Úr Jézus, amikor ezeket a szavakat mondja. A római birodalmat a „Cézarea” név jelképezi, és a királyát a „Fülöp” (Filippi) név. Sem a rómaiak, sem az edomiták (Heródes edomita volt) nem tartoztak a zsidó néphez. Az Úr Izráelben tartózkodott, soha nem hagyta el az országot. Egy ilyen háttérrel övezve jelenti be az Úr: Az én gyülekezetem megmarad mindörökké. Minden más elmúlik, az azonban megmarad. De nemcsak ezt mondja; miután Izráel félretétegetik, mert megvetette királyát, megjelenik ez az új gyülekezet, amely szívemnek drága, amelyet a magaménak ismerek el, én, az élő Isten Fia, aki meghal és feltámad és él örökké.

A Máté 18-ban találjuk az evangéliumok második és egyúttal utolsó olyan helyét, amelyben a gyülekezet néven van nevezve. Elmondhatjuk, hogy János evangéliumában alig találhatunk olyan részletet, amely ne vonatkozna ránk, a gyülekezet tagjaira. Mindez értünk íratott meg. Máté, Márk és Lukács evangéliumában azonban vannak olyan dolgok, amelyek csak közvetve alkalmazhatók ránk, mert főként azokhoz szólnak, akik akkor éltek, és akik hittek az Úr kereszthalála előtt. Azonban János evangéliumának majdnem minden szava ránk vonatkozik.

A „gyülekezet” szót csak Máté evangéliumában olvassuk; Jánosnál, Lukácsnál és Márknál nem. Annak is csupán ebben a két fejezetében maga az Úr használja ezt a kifejezést. Ha ismerjük Máté evangéliumának jellegét, akkor könnyű megérteni, hogy miért. A gyülekezet az, amely felváltja Izráelt Isten előtt. Ábrahám születésétől kezdve 2000 éven át Izráel volt Isten földi népe. Az ezt megelőző kétezer éven át

Isten minden népet egy egységnek tekintett. Ezek közül a népek közül egynek kivételes helyzetet biztosított 2000 éven át. Nos, most ezt a kivételezett népet félretette, mert elutasította Őt, és elfoglalta helyét egy másik közösség, amely már szintén hozzávetőleg 2000 éve él a földön.

Már említettem az 1Krónika 29-et, amelyben azt olvassuk, hogy az Isten királyi széke Jeruzsálemben volt. Ebből a királyi székből kormányozta a világot, ahogyan majd az Úr Jézus is ezt teszi az ezeréves birodalom idején. De most elvetették Őt, tehát új helyet kellett választania magának, ahol felállítsa királyi székét, azt a helyet, amelyen majd ítélőszéke fog állni (122. zsolt), ahol hatalmának bélyegével hitelesíti majd döntéseit. Az Ószövetségben ez a hely Jeruzsálemben volt. Máténál azonban látjuk, hogy ez áthelyeződik.

Az ezzel kapcsolatos tanítást ezzel vezeti be az Úr: „Ha vétkezik testvéred...” Az Úr ezzel a képpel szemlélteti a Gyülekezet helyzetét itt a földön. Először egyedül kell elmennünk testvérünkhöz. Ilyen a mennynek országának szellemisége, ahogy olvassuk a Máté 5-ben: boldogok az irgalmasok, boldogok, akik békét teremtenek... Aki ennek a királyságnak a polgára, ahhoz nem illő, hogy mindenáron elégtételt vegyen magának, hanem arra kell törekednie, hogy másokat szeretettel megnyerjen. Ezért azt olvassuk: „Ha vétkezik testvéred, intsed meg négy szemközt, ha hallgat rád, megnyerted testvéredet”. Így elégtételt nyertél magadnak is, és visszanyerted becsületedet. És megnyerted testvéredet is. Ez a helyes magatartás a mennyek országában.

Az Úr felhasználja ezt a képet, hogy megmagyarázzon néhány, a Gyülekezettel kapcsolatos dolgot. Folytatja: „Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két embert, hogy két vagy három tanú erősítsen meg minden vallomást. Ha pedig nem hallgat rájuk, mondd meg a gyülekezetnek. Ha pedig a gyülekezetre sem hallgat, tekintsd olyanak, mint a pogányt vagy vámszedőt.” Ez azt jelenti, hogy a földön az ítélkezés legfőbb fóruma a gyülekezet. Mindent a gyülekezet elé lehet tární, és az Úr szava szerint, ha valaki nem fogadja el a gyülekezet döntését, akkor nincs további fórum, ahová fellebbezhetne. Olyannak kell tekinteni, mint a pogányt vagy a vámszedőt, azaz mint olyant, akinek semmiféle kapcsolata nincs Istennel. Az Úr a nevét a gyülekezethez kapcsolja, és azt mondja, hogy az a legfőbb fórum a földön. Ez mutatja a gyülekezet helyzetét, és azt, hogy az Úr milyen értékesnek tartja a gyülekezetet, nemcsak az örökkévalóságra nézve, hanem a földi dolgokra nézve is.

Továbbá azt is mondja az Úr, hogy a Gyülekezet döntése érvényes még akkor is, ha csak két vagy három ember hozza a döntést. Kezdetben lehetséges, hogy egy-egy helységben mindössze ketten vagy hárman vannak, akik elfogadták az Úr Jézust Megváltójuknak. Sőt még ma, az általános romlás idején is megeshet, hogy egy-egy helyen mindössze két vagy három hívő van. És milyen sok azoknak a hívőknek a száma, akik nem tudják, hogy ők a Gyülekezet tagjai, és nem gyülekeznek egybe, mint ilyenek. Azután az Úr azt is elmondja, hogy miért van oly nagy súlya a két vagy három személy döntésének: „Bizony, mondom nektek: amit megkötök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldotok a földön, oldva lesz a mennyben is.”

Hát nem csodálatos ez a tekintély, amit az Úr a Gyülekezetnek ad? Ha a gyülekezet dönt – mondja –, én elfogadom ezt a döntést. Még azt sem teszi hozzá, hogy utólag. Előre megmondja, hogy el fogja fogadni a döntést. Éppen így van az, mint most a bírósági ítéleteknél: fellebbezni lehet, de ez nem jelenti azt, hogy ne fogadnánk el a döntést. Ha azután az ügy a legfelső bíróság elé kerül, akkor annak ítéletét végre fogják hajtani. Semmit nem tehet az ember ellene, még ha azt is gondolja, hogy az ítélet téves, vagy a bíró hibázott. Az ítélet érvényes és végre kell hajtani. Erről kezeskedik az egész ország, akár Hollandia, az Egyesült Államok vagy más ország legyen az.

Ugyanígy az Úr Jézus, az Isten Fia azt mondja, hogy ha a gyülekezet döntést hoz itt a földön – még ha az a gyülekezet mindössze két vagy három személyből áll is –, Isten érvényesnek ismeri el a döntést, és amit megköt a földön, az a mennyben is kötve lesz, amit felold a földön, az a mennyben is oldva lesz. Mi azonban hajlamosak vagyunk arra, hogy ezt mondjuk: „Micsoda? Ez lehetetlen! Olyan bölcsnek lennének ezek a férfiak és nők? Vagy Isten oly bölcsnek tartja őket, hogy előre megígéri nekik, hogy elfogadja döntésüket?” Az Úr ezt mondja: „Bizony, mondom nektek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám”. A kérdés nem az, hogy a döntés bölcs-e, és megegyezik-e azzal, amit az Atya kíván. Nem, az Úr azt mondja: „ha közületek ketten egyetértetek”. Csakhogy ezt csakis a gyülekezetnek ígéri, úgyhogy ez az ígéret nem érvényes akkor, ha ketten vagy hárman csak úgy összejönnek és azt mondják: „Egyezzünk meg valamiben, és az Atya megadja azt majd nekünk.” Az ígéret csak akkor érvényes, ha azok gyülekezatként jönnek össze. De akkor, még ha az a gyülekezet csak két vagy három személyből áll is, az Atya teljesíti kérésüket.

Hogyan lehetséges ez? Maga az Úr adja meg a választ: „Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” Nyomatékosan hangsúlyos ebben a mondatban: az én nevemben.

Az Ószövetség megkönnyíti ennek a kérdésnek a megértését. A Mózes 5. könyvében az Úr ismételtén beszél arról a helyről, amelyet magának választ, hogy ott lakozzék az Ő neve. Azt mondja, hogy népe oda menjen, erre a helyre, és oda vigye az áldozatát. Ez a kifejezés, hogy „a hely, amelyet az Úr választ, hogy ott lakozzék az Ő neve”, 21-szer fordul elő a Mózes 5. könyvében. Gyakorlatilag 22-szer, de egy alkalommal más értelemben. Ott azt olvassuk, hogy a felszabadított rabszolga azon a helyen lakhat, amelyet ő választ magának. De 21-szer arról a helyről olvashatunk, amelyet az Úr választ, hogy ott lakozzék az Ő neve. Ez volt az a hely, ahová az izráelitáknak az áldozataikat vinniük kellett, hogy ott ünnepeljék az Úr ünnepeit.

A tanítványok, akiknek az Úr mindezt elmondta, nagyon jól ismerték ezeket az igéket. Tudták, melyik az a hely, amelyet az Úr választott, hogy ott lakozzék a neve. Ez volt az a hely, amelyről a 132. zsoltár is szól, Jeruzsálem, Sion városa. „Ez lesz lakóhelyem örökre, itt fogok lakni, mert így kívánom” (14. v.).

Az Úr Jézus ezt mondja: „Lesz a földön egy hely, ahol az emberek az én nevemben gyűlnek egybe. Eljönnek arra a helyre, amelyet választottam, hogy ott lakozzék az én nevem. Azokat a döntéseket, amelyeket ezen a helyen hoznak, elismerik majd a mennyben, mert az én nevemben és tekintélyem alapján hozzák, és én hitelesítem majd azokat, én, az élő Isten Fia, még akkor is, ha az a gyülekezet mindössze két vagy három személyből áll, még ha a föld leggyöngébb és leggyögyűbb népe is, csak Isten gyermekei legyenek az összegyűlekedettek, és ott gyülekezzenek egybe, azon a helyen, amelyet én választottam, hogy nevem ott lakozzék, és én ott legyek közöttük.” Ezt ma már könnyű belátnunk, hiszen tudjuk, hogy a gyülekezet élő kapcsolatban van az Úr Jézussal, az élő Isten Fiával.

Visszaautasíthatna a menny egy olyan döntést, amelyet az Isten Fiának nevében hoznak? Nyilvánvaló, hogy nem. Csupán azt akarom világosan kimutatni, milyen drága a Gyülekezet az Úr Jézus szemében, és hogy milyen fontos igazság ez. Ez megérteti velünk azt is, milyen csodálatos kiváltság a gyülekezet tagjának lenni. Ahogy már gyakran említettem, minden igaz hívő, mindenki, aki bűneivel az Úr Jézus elé járul, mindenki, aki hittel elfogadta Őt, Isten Gyülekezetéhez tartozik.

A holland Református Egyház hitvallása ezeket a szavakat használja: „a Krisztusban igaz hívők szent gyülekezete”. Azaz a Gyülekezet, amelyről itt Isten Igéje beszél, és amelynek Ő maga adta meg a tekintélyét.

Ez az Úr Jézus első kijelentése erről a Gyülekezetről: és látjuk, hogy Ő milyen nagy fontosságot tulajdonít neki. Ez az a hely, ahol Ő mint Isten Fia, személyével és teljes tekintélyével mellénk áll, ez az a hely, ahol Ő jelen akar lenni az Ő nevében összegyűlekedett hívők közt, akik elismerik Őt, mint az élő Isten Fiát. Ha az ily módon összegyűlekedettek egyetértenek bármely dologban, megadja nekik azt az Ő Atyjuk, mert Ő is közöttük van, és kéréseiket és döntéseiket a maga tekintélyével támogatja. Ez a „gyülekezet” jelentősége.

Azt is látjuk, milyen rendkívüli fontosságú, és milyen csodálatos kiváltság, hogy ennek a Gyülekezetnek tagjai lehetünk. Vannak, akik azt állítják, hogy a Gyülekezet Ádám óta fennáll. Itt azonban, a Máté 16-ban az Úr Jézus azt mondja: „építem majd az én Gyülekezetemet”, és az gyakorlatilag csak pünkösdkor jött létre, amikor leszállt a Szent Szellem, és egy testté keresztelte Isten szétszóródott gyermekeit. Azt olvassuk az 1Korintus 12,13-ban és János 11,52 prófétaijelentésében, hogy Krisztus nemcsak a zsidókért hal meg, „hanem hogy egybegyűjtse Isten szétszóródott gyermekeit”.

Látjuk, hogy az ószövetségi hívők valóban szétszóródtak. Ábrahám előtt is voltak hívők, mint Ábel, Énók és később Jób. Jób valószínűleg Ábrahámval egy időben élt, de ezek a hívők nem ismerték egymást. Izráelben voltak igaz hívők, de voltak olyanok is, akik csak beszédükben vallották magukat hívőknek. Tudjuk, hogy nem minden izráelita született újjá, olvasunk bálványimádókról és egyéb istentelen emberekéről. De voltak olyanok is, mint Dávid, és kétségkívül rajta kívül még sok névtelen hívő. Ezeket Isten ismerte csupán, ahogyan Illésnek mondta: „...meghagyok Izráelben hétezer embert; minden térdet, amely nem hajolt meg a Baál előtt” (1Kir 19,18). Isten ismerte mindezeket, de ezek nem voltak kapcsolatban egymással, mint hívők. Összekapcsolta őket az egy néphez való tartozás, de nem újjászületett hívő mivoltuk.

Ez mutatja, milyen nagyon fontos a Gyülekezet Isten számára, mivel az Úr váltságművét ez a két dolog indokolta: először, hogy meghaljon a népért; másodsor, hogy összegyűjtse Isten szétszóródott gyermekeit, úgyhogy a Biblia elmondhassa róluk: „Hiszen egy Szellem által mi is egy testté kereszteltettünk” (1Kor 12,13).

2. KRISZTUS MENYASSZONYA

„...ahogyan Krisztus is szerette a Gyülekezetet, és önmagát adta érte, hogy a víz fürdőjével az Ige által megtisztítva megszentelje, így állítja maga elé a Gyülekezetet dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen” (Ef 5,25-27).

„Mert a maga testét soha senki sem gyűlölte, hanem táplálja és gondozza, ahogy Krisztus is a Gyülekezetet, minthogy tagjai vagyunk testének” (Ef 5,29-30).

Eleve hangsúlyoznom kell mindannak csodálatos voltát, ami Isten igazságával kapcsolatos a Gyülekezetet, annak dicsőségét és helyzetét illetően. Ez az Ige kiváltképpen drága szívünknek. „Krisztus is szerette a Gyülekezetet, és önmagát adta érte, hogy a víz fürdőjével az Ige által megtisztítva megszentelje, így állítja maga elé a Gyülekezetet dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem szent és feddhetetlen legyen.” S a továbbiakban ezt olvassuk: „Mert a maga testét soha senki sem gyűlölte, hanem táplálja és gondozza, ahogy Krisztus is a Gyülekezetet, minthogy tagjai vagyunk a testének.”

Mély benyomást keltő szavak! Megvilágítják azt a csodálatos viszonyt, amely Krisztus és a Gyülekezet között van. Sokaknak különös lehet, de Isten Igéje csak egyszer mondja, hogy az Úr Jézus szereti a bűnösöket; azt azonban igencsak mondja, hogy szereti a Gyülekezetet. Mindössze egyszer olvasunk arról, hogy Jézus Krisztus megkedvelt egy meg nem tért embert – azt a bizonyos gazdag ifjat a Márk 10,21-ből. Róla mondja az Írás, hogy az Úr ránézett és megszerette. Más ilyen alkalomról nem olvasunk.

Azt olvassuk a János 3,16-ban: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” De a világ a gonoszságban vesztegel (1Jn 5,19), és teljesen kimutatta valóságos állapotát azzal, hogy szántsándékkal meggyilkolta Isten Fiát a kereszten. Isten Igéje világosan megmondja, hogy a világ – tehát az emberiség mint egész – számára nincs többé kegyelem, hanem csak ítélet.

Isten minden egyes embert szeret, hiszen az Ő teremtményei. Az 1Timóteus 2,4-ben azt olvassuk, hogy a Megváltó Isten akarata az, hogy minden ember üdvözüljön, és eljusson az igazság megismerésére. De nem szereti az emberi társadalmat, mint rendszert, amelyet az ember létesített, és amelynek az istene a Sátán.

A Márk 10. kivételével sehol nem olvassuk, hogy az Úr Jézus szerette a bűnösöket, mint olyanokat, jöllehet evangélizációkon gyakran hallunk efféle állítást. De a csodálatos az, hogy az Úr Jézus szereti a Gyülekezetet, és életét adta érte, ahogy az Efézus 5,2-ben olvassuk: „Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk áldozati ajándéknak”. A Galata 2,20-ban olvassuk azt a csodálatos megállapítást, amely visszhangra talál mindazok szívében, akik az Úr Jézuséi: „azt az életet, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”

Isten Igéje mondja, hogy az Úr Jézus szerette Atyját és tanítványait, hogy szeret engem és mindegyikünket, azaz a Gyülekezetét. Szereti a Gyülekezetét, és minden egyes személyt, aki a Gyülekezetbe tartozik, és ezt bebizonyította azzal, hogy önmagát adta értük.

Mindez azt a csodálatos viszonyt mutatja, amelybe a Gyülekezet az Úr Jézussal került. Megértjük belőle, hogy a Gyülekezet több, mint azoknak az egyéneknek az összessége, akik hozzá tartoznak. Van valami sajátos jellege ennek a közösségnek, több ez, mint az ezt alkotó egyének összessége. Miután az Efézus 5,2 elmondja, hogy az Úr Jézus szeret minket. A Szent Szellem szükségesnek látja hozzátenni, hogy Krisztus szerette a Gyülekezetet, és Önmagát adta érte.

Miután elolvastuk az 1Timóteus 2-ből, hogy a Megváltó Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson, azt is megtudjuk, hogy „egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek közt, az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért.”

Abszolút igazság az, amit Isten Igéje világosan megmond, hogy minden bűnös, aki Istenhez fordul, üdvözülhet az Úr Jézusba vetett hit által, mert Ő életét adta a kereszten. Annak a vérnek, amelyet az Úr Jézus ontott a Golgotán, oly nagy az ereje, hogy ha Ádámól egészen az idők végéig minden ember hozzá fordul, akkor mindnyájan megtisztulnak bűneikből. A Kolossé 1,19-20-ban olvassuk, hogy „tetszett az egész teljességnek, hogy benne lakjék, és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent a földön és a mennyben, úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által.”

Az Úr Jézus vére által mindaz, ami a mennyben, és mindaz, ami a földön van, visszakerül egy napon Istenhez, és megbékél vele. Az új égben és új földön isteni harmónia uralkodik majd. Nem lesz többé semmi gonosz, mert mindaz, ami gonosz, a tűznek távába vettetik, tehát az ördög seregei és angyalai mindazokkal együtt, akik a Sátán

szerették, és nem alázták meg magukat az Úr Jézus előtt. Még a bűn következményei, a halál maga és a halottak birodalma, a pokol is mindörökre az alvilág foglya lesz.

Az Úr Jézus soha, egyetlen bűnöst sem vet el magától, ha az hozzá fordul, hanem befogadja azt. De az Úr Jézus, aki maga is Isten, előre tudta, kik azok, akik hinni fognak benne, és elfogadják Őt Uruknek és Megváltójuknak. Krisztus a Gyülekezetét szerette.

De Isten Igéje tovább megy. Elmondja, hogy az Úr Jézus váltságműve által emberek milliói váltattak meg és váltatnak meg. Soha seholy nem olvassuk Isten Igéjében, hogy az Úr Jézus ily módon szerette az ószövetségi hívőket, azokat sem, akik majd a Gyülekezet elragadtatása után fognak megtérni, Izráel hívő maradványát és a Jelenések 7,9 „nagy sokaság”-át, amelyet senki meg nem számlálhat, sem azokat, akik az ezeréves birodalom idején születnek újjá. Ezek mind elnyerik bűneik bocsánatát, és megmenekülnek a kárhozattól az Úr Jézus váltságműve alapján. Mégis azt olvassuk csupán, hogy az Úr Jézus szereti Gyülekezetét, és mindazokat, akik hozzá tartoznak, azaz akik újjászülettek pünkösdtől (Csel 2) addig a pillanatig, amikor az Úr Jézus visszajön, hogy a Gyülekezetét elvigye mennyei otthonába.

Ez a tény tudatára ébreszt annak a nagy kegyelemnek, amely nekünk adatott, hogy a Gyülekezethez tartozhatunk, és hogy mily drága és értékes a Gyülekezet az Úr Jézus szemében.

Gyakran elmondtam annak a hajónak a történetét, amely bajba került a holland partok mentén. Az emberek a parton álltak és nézték a hajót, amely körül oly magasra csaptak a hullámok, hogy senki nem mert beszélni egy mentőcsónakba, hogy megmentse a legénységet. Ekkor egy ember szaladt elő a faluból, és ezt kiáltotta: „A fiam a hajón van! Meg kell őt mentenem! Ki jönne velem?” Mivel az emberek ismerték és tisztelték ezt az embert, kimentek vele a tengerre, és sikerült mindenkit kimenteniük a hajóról. De erre csak azért vállalkoztak, mert ott volt a fiú, akit apja annyira szeretett. Ha ez a fiú nem lett volna a fedélzeten, az apa valószínűleg nem vállalkozott volna a mentésre. Hát nem találó kép ez? Mindazok az ószövetségbeli személyek, akik üdvözültek, az Úr Jézus váltságműve által üdvözültek, mert csak az Ő neve üdvözíthet bárkit is, ahogy a Cselekedetek 4,12-ben olvassuk. Ugyanez érvényes azokra is, akik a Gyülekezet elragadtatása után üdvözülnek majd: a pokol kínjaitól őket sem menti meg más, csak az Úr Jézus vére.

A Kolossé 1,20 és János 1,29 egészen odáig megy, hogy azt mondja: az Isten Báránya elveszi a világ bűneit. Ez azt jelenti, hogy az Úr Jézus

áldozati halála megtisztíthatja az egész világmindenséget, megszüntethet minden gonoszt, és minden isteni harmóniára jut.

De az Úr Jézus azért ment a keresztre, mert szeretett engem, mert szerette a Gyülekezetet. Erről a szeretetről tesz tanúságot a Máté 13,45: „Hasonló a mennyek országa a kereskedőhöz is, aki szép gyöngyöket keres. Amikor egy nagy értékű gyöngyöt talál, elmegy, eladja mindenét, amije van, és megvásárolja azt.” Milyen értékesnek tarthatta az a kereskedő azt a gyöngyöt, hogy eladta mindenét, hogy megvásárolhassa azt! Vajon átérzhetjük-e mi is, hogy mit érzett az a kereskedő az iránt a gyöngy iránt? Képzeljünk el egy embert, aki kész eladni mindenét, hogy megvásárolja azt a gyöngyöt! Milyen drága lehetett ez a gyöngy az Úr számára!

A kereskedő és a gyöngy példázatában kiábrázolva látjuk az Úr Jézust és a Gyülekezetet. Emlékeztet ez bennünket arra a csodálatos versre a 2Korintus 8,9-ben: „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét, hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok.” De az Efézus 5. még tovább megy. Itt nemcsak azt olvassuk, hogy az Úr Jézus kész volt eladni mindenét, hogy övé lehessen a Gyülekezet, hanem azt is, hogy „Krisztus is szerette a Gyülekezetet, és önmagát adta érte” (Ef 5,25). Ezzel még többet tett, mint amikor valaki eladja mindenét. Önmagát adni valamiért többet jelent, mint eladni mindenét.

Olvastam egyszer egy történetet, amely egy 2500 évvel ezelőtti eseményt mond el. Xerxes, perzsa király háborúban állt egy szomszédos országgal, meghódította, és elfogta annak uralkodóját feleségével és gyermekeivel együtt. Egy idő után maga elé hozatta őket, és megkérdezte az uralkodót, hogy mekkora a vagyona. Az uralkodó felsorolta egész vagyonát. Xerxes azt mondta neki: „Itt vannak a gyermekeid, ők az én foglyaim. Eladhatom őket rabszolgának. Mit adsz a gyermekeid szabadságáért?” Az uralkodó azt felelte: „Mindenemet, amim csak van.” „Nagyon jó” – felelte Xerxes –, „gyermekeid szabadok, elmehetnek. És most már enyém mindened, amid csak van. De itt van még a feleséged. Ő is az én foglyom. Őt is eladhatom rabszolgának. Mit adsz nekem a feleséged szabadságáért?” Az uralkodó megint csak azt válaszolta: „Mindenemet, amim csak van.” Xerxes így felelt: „Nem, ezt már nem teheted. Hiszen már úgyis enyém mindened, mert nekem adtad a gyermekeid szabadságáért. Neked már nem maradt semmi.” Erre az uralkodó azt felelte: „Az életemet adom a feleségemért. Vedd el az életemet, és bocsásd őt szabadon!” Xerxes ezután elbocsátotta az egész